

РЕШЕНИЕ

№ 6921

гр. София, 14.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19
състав**, в публично заседание на 08.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **9411** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на С. Г. (S. G.), гражданин на Република Турция срещу отказ за издаване на виза тип „С“ № 23009663 от 14.08.2023 г. на съветник, Завеждащ консулска канцелария в [населено място], Република Турция.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и при несъответствие с материално-правни разпоредби. Според жалбоподателя, при подаването на заявлението за издаване на виза са представени всички документи, посочени в ЗЧРБ и подзаконовите актове по прилагането му, но административният орган не ги е преценил правилно, поради което незаконосъобразно е отказал издаване на виза. В оспорения акт не са изложени съответните мотиви, относно това защо е прието, че чуждестранният гражданин не е доказал достоверно целта и условията на заявеното пребиваване на територията на страната и защо има съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващият не се явява. Пълномощникът му адвокат С., поддържа жалбата. Представя допълнителни съображения в писмен вид, в които сочи, че в оспорения отказ не са изложени мотиви, относно това, за кои документи, представени със заявлението е налице съмнение за автентичността им, както и че на оспорващия до момента са издавани визи за посещение в България и той винаги е спазвал разпоредбите на миграционното

законодателство.

Ответникът по жалбата, не се явява, не се представлява и не взема становище по жалбата.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заявление, подадено на 02.08.2023 г. в генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, С. Г., гражданин на Република Турция, е кандидатствал за издаване на виза за краткосрочно пребиваване за срок от 30 дни, с цел туризъм от 16.08.2023 г. до 16.09.2023 г. Към заявлението са представени следните документи: 1. Копие от паспорт на С. Г., издаден от турските власти, 2. Лична карта на С. Г., издадена от турските власти, 3. Декларация с нотариална заверка на подписа от З. М. Читак, българска гражданка по чл. 17, ал. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, че ще осигурява средства и жилище на С. Г. за 60 дни от 25.07.2023 г. 4. застрахователна международна полица за здравно осигуряване при пътуване на С. Г. за срок от 30 дни и 5. извлечение от банковата сметка на С. Г. в З. Банка.

Разглеждайки подаденото заявление, компетентният административен орган е намерил, че чужденецът не е доказал целта и условията на планирания престой и че съмнения, че апликантът ползва целта на пътуването като предлог за осъществяване на други цели. Посочено е също, че са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим, наричана за краткост по-надолу, само Наредбата, е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от Закона за чужденците и Заповед № 1/06.01.2022 г. на генералния консул на Република България в [населено място], Република Турция, с която В. Б. – съветник, завеждащ консулска канцелария, е определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза.

По време на проведеното по делото открито заседание адвокат С., представи копие от международния паспорт на С. Г., със страницата, на която е положена, издадената му виза за краткосрочно посещение в България от 20.03.2023 г. до 10.04.2023 г., писмени показания на българския гражданин З. Читак, относно причините, поради които тя е поканила С. Г. и Д. К. в България, копие от подписаната от З. Читак декларация за частно посещение в България на С. Г., превод на застраховка международна полица за здравно осигуряване при пътуване на С. Г. за срок от 30 дни и превод на извлечение от банковата сметка на С. Г. в З. Банка.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният отказ е връчен на С. Г. на 14.08.2023 г. Жалбата е подадена чрез административния орган по пощата на 28.08.2023 г. директно в АССГ на 12.08.2021 г. (вх. № 28337), т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Н. - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от съветник, завеждащ консулска канцелария при генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от Н..

Съгласно чл. 34, ал. 1 от Н. не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр по образец, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа.

Административният акт е съставен в предвидената от закона форма. В отказа за издаване на виза са посочени както правните (чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ), така и фактическите основания за издаването му - С. Г., гражданин на Турция не е доказал достоверно целта и условията на заявеното пребиваване и са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване.

В разглеждания казус е безспорно, че С. Г. е подал искане за издаване на виза за краткосрочно пребиваване, на основание чл. 14, ал. 1 от ЗЧРБ, съгласно който виза за краткосрочно пребиваване може да бъде издадена на чужденец, който има намерение да премине транзит през територията на Република България или да пребивава краткосрочно на нейна територия за срок до 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период.

Настоящият съдебен състав не може да се съгласи с мотивите, изложените в оспорения административен акт мотиви по следните съображения.

Основанията за издаване на виза за краткосрочно пребиваване са изложени в цитираната по-горе разпоредба на ЗЧРБ, а документите, които следва да се приложат към заявлението за издаване на виза са изброени в чл. 13 и чл. 14 от Наредбата.

В разглеждания казус е безспорно, че С. Г. е представил валиден паспорт, медицинска застраховка за пътуване в чужбина, сключена в държавата на пребиваването му Република Турция и доказателства за притежавани от него финансови средства. Видно от представения превод на извлечение от банковата сметка на С. Г. в З. Банка,

към 01.11.2023 г., наличността по сметката към тази дата е била 32 000 турски лири (по официалния курс на БНБ тази сума се равнява на 2046 лева или 1046 евро). Не са необходими специални знания, за да се установи, че към момента на подаване на заявлението за издаване на виза, независимо от липсата на превод на извлечението, балансът по сметката на С. Г. е бил 36 000 лири, или 1177 евро. Т.е. чуждестранният гражданин е притежавал, към момента на кандидатстването си за получаване на виза, повече от две трети от средствата предвидени в чл. 17, ал. 1, т. 3 от Наредбата.

Оспорващият, в съответствие с разпоредбата на чл. 17, ал. 1, т. 4, пр. 2 от Наредбата е представил и покана-декларация от физическо лице – български гражданин З. М. Читак, с която тя се е задължила да покрие всички възникнали разходи за периода на пребиваване на чужденеца на територията на Република България.

Безспорно е, че при сходни обстоятелства на С. Г. само три месеца по-рано е издавана виза за краткосрочно пребиваване, с която той е посетил България, като е напуснал страната в рамките на разрешението му за престой срок.

При така събраните доказателства, съдът намира, че административният орган не е обосновал (не е изложил точни и ясни мотиви) защо не кредитира многото представени доказателства и защо е приел, че и кандидатът за виза не е доказал убедително целта и условията на пътуването по приетото от него правно основание – чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Не е обосновано, по отношение на кои точно от представените документи, са налице основателни съмнения относно автентичността, истинността на тяхното съдържание, в какво се състои ненадеждността на направените от чужденеца изявления или кои обстоятелства поставят по въпрос намерението му да напусне страната в рамките на разрешението срок за пребиваване – второто прието от органа правно основание за постановяване на отказ за издаване на виза – чл. 10, ал. 1, т. 24 от ЗЧРБ. Безспорно мотивите на административния акт имат за цел да обективират волята на неговия издател, както и обстоятелствата, обосноваващи постановяване на акт с определено съдържание. Съгласно цитираната по-горе разпоредба, административният орган може да откаже издаването на краткосрочна виза, когато гражданинът на третата страна не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Настоящият съдебен състав счита, след анализ на приложените към заявлението за издаване на виза доказателства, че в случая липсват конкретни фактически основания за издаване на акта, които да са относими към правните основания, послужили за постановяване на оспорения отказ, с което е нарушена императивната норма на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. Не е налице извършване на фактически и правен анализ на представените от заявителите документи и липсва каквото и да е логическа обосновка на направените правни изводи, базирана на конкретни фактически предпоставки.

Съдебната практика по този вид спорове е непротиворечива и категорично изисква посочване в административния акт на конкретни фактически основания и данни за обсъждането на относимите към апликанта правнорелевантни факти и обстоятелства, поради които е постановен съответният отказ. Цитираните законови норми на чл. 10, ал. 1, т. 17 и чл. 24 от ЗЧРБ са общо и бланкетно формулирани. При постановяване на административния акт неговият издател е задължен да изпълни с конкретно съдържание визираните нормативни текстове, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителя, а не такива по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за

издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата), в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа. Освен това в случая е безспорно установено, че в настоящата хипотеза не става въпрос за съображения, които засягат националната сигурност, както беше посочено по-горе. От съществено значение е обстоятелството, че в процесния оспорен акт няма никакви данни административният орган да е обсъждал въпросът, че на кандидата вече е била издавана виза за краткосрочно посещение в България и той не е нарушил срока на разрешението му престой. В този смисъл е и константната практика на Върховния Административен Съд (решения по адм. д. № 12160/2018 г. и по адм. д. № 14248/2018 г., както и по-новите - решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Четвърто отделение).

По изложените съображения съдът намира, че оспореният административен акт следва да бъде отменен, а преписката да се върне на длъжностното лице при консулска канцелария в [населено място], Република Турция, за ново разглеждане на подаденото от С. Г. искане за издаване на виза за краткосрочно пребиваване. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

По отношение на направените разноски, предвид на факта, че оспорващия, чрез процесуалния си представител не е поискал присъждането на такива, съдът не дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на С. Г. (S. G.), гражданин на Република Турция отказ за издаване на виза тип „С“ № 23009663 от 14.08.2023 г. на съветник, Завеждащ консулска канцелария в [населено място], Република Турция.

ВРЪЩА делото като преписка на длъжностно лице при консулска канцелария в [населено място], Република Турция, за ново разглеждане на направеното от С. Г. искане за издаване на виза, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.